

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Signa, ex quibus gustus sensibiles provenientes à Deo discernantur ab iis,
qui causantur à Diabolo

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

Verùm consolationes istas imitari atque e-
 mentiri quoque potest Diabolus, phantasiæ
 repræsentationes ad eum jucundas proponendo,
 ut ei peregrinas veritates aperiat, deinde hu-
 moribus corporis nonnihil commotis sensus
 titillando ac lætitiâ afficiendo. Porro intentio
 illius est causare, ut anima illi oblectationi im-
 morans, illaque se quasi magnâ cum volupta-
 te enutrens incidat in gulam spiritualem, cras-
 samque suiipsius complacentiam, ex qua non
 rarò sequuntur ingentes dolores capitis, qui
 hominem p̄to tempore non modico inidone-
 um reddunt ad orandum. Quandoque verò
 inde nascitur præsumptio quædam ac vana
 complacentia suiipsius, unde proveniunt illu-
 siones, aliaque extraordinaria accidentia. Hinc
 fit, rem esse magni momenti, ut quoad hos
 gustus (undecumque illi queant provenire)
 semper quis consulat Patrem Magistrum, ubi
 primum eos adverterit. Etsi namque multum
 differant illi, qui procedunt à Deo, ab illis, qui
 causantur à Diabolo, in eo præcipuè quòd illi
 in animæ parte superiore nascantur, hi verò
 sensus dumtaxat afficiant, nihilominus Inci-
 pientes, imò etiam quandoque Proveciores
 non parum difficultatis in illis infallibiliter
 discernendis inveniunt. Quocirca hic dabi-
 mus

*Signa, ex quibus gustus sensibiles prove-
 nientes à Deo discernantur ab iis,
 qui causantur à Diabolo.*

Primò, ubi consolationes sunt frequentes
 ac diuturniores, ordinariè adulterinæ sunt,
 quia

*Quomodo
 Diabolus
 consola-
 tiones
 sensibiles
 causare
 queat.*

*De
 atione*

EX

*Ab hac
 regula ex-
 cipienda*

Sunt suavitates interna, quas communiter experimur in principio conversionis, quæ aliquando integros menses durant, similiter etiam motus quidam extraordinarii quos profectiones percipiunt.

quia quæ à Deo sunt, (teste S. Bernardo) rarò obveniunt, parumque durant. Sicut ubi Sol inter duas apparet nubes, ex una procedit, ut subitus alteram sese abdat. Cùm enim nil aliud intendat Deus, quàm cordi nostro gratissimum amoris sui spiculum instigare, nosque adeò efficaciter movere, ut vi istius commotionis incessanter in illum feramur, ictu illato retrocedit. At vero Diabolus diutius perseverat, quia animam irretire intendit, atque ad istius voluptatis idololatriam inducere. Bonum signum est, quando suavitates illæ post longam succedunt ariditatem, indicat enim Deum cœlestem rorem suum terræ aridæ periculi cordis istius effundere, eamque irrigare velle. Ex quo fit, mirum visum non esse, ipsum tanta cum voluptate se expandere ad favores hosce recipiendos.

Secundò suspectas habere debemus illas, quæ cum impetu veniunt, quia non in commotione Dominus, sed in sibilo aura tenuis, ut, teste Scriptura, se sancto Patri nostro Eliæ exhibuit; atque istius tam suaviter ac dulcis visitationis Dei peculiare ac proprium est, animam intro trahere, illiusque potentis tranquillitatem atque admirabilem recollectionem inducere, cùm è contrario operatio Diaboli ipsam conturbet atque à Deo ordinariè distrahat.

Tertiò suspectas habere debemus teneritudines quasdam nimis molles & effœminatas, quæque animam sensim ad nimiam deducunt libertatem, atque etiam ad inordinatas in corpore commotiones: spiritus enim Dei quàm maximè generosus, purus ac sanctus est, quique non

*3. Reg. 19.
12.*

3.

non nisi ad pudicitiam, modestiam ac sanctitatem impellat. Cavendū idcirco est, ne hisce affectibus effœminatis, liberioribus ac Dei, quicum agimus, magnitudine indignis cedamus aut implicemur: hocque bene observandum est, in bona devotione amoris comitem semper esse reverentiam.

Quartò, consolationes spirituales, quæ animam ducunt ad vanā suiipius *complacentiam*, ad præferendum se aliis illis carentibus, ad illas captandas, veluti magnæ virtutis ac perfectionis indubitata testimonia, adulterinæ habendæ sunt ac fallaces, atq; ut à maligno spiritu procedentes: quia spiritus Dei qui non requiescit nisi super humiles, affectus quoque alios non suggerit, quàm humilitatis.

Non est tamen inficiandum, quandoq; fieri, ut quis in gustibus illis interioribus, quos concedit Deus, per reflexionē habitam motus quosdam persentiscat vanitatis, verùm hi adeò debiles sunt, ut unico momento evanescant. In his verò quos causat Diabolus, motus illi vanitatis ac præsumptionis præcipuè ab anima sentiuntur, ideoque ex hoc facile cognoscere est, quonascantur auctore.

Deniq; bonæ consolationes animam semper impellunt ad exactam mortificationē, suiipius abnegationem, è contrario adulterinæ illā impellunt ad corpori blandiendum, modica negligenda, veram ac solidam virtutum praxin oblivioni tradendam, intellectus curiositatem, propriiq; iudicii magnā existimationē fovendam. Quilibet, ubi bene animadverterit affectus, quos hac in re magis ordinariè experiri solet, Patrem Magistrum consulat, ne in fraudem inducatur.

De
atione

De
De
De
De
De